

γάλβος διαμέτρου 2,1 μέτρων, με πτώσιν 42 μέτρων. Ἡ ἀποκτωμένη μηχανικὴ δύναμις μετατρέπεται εἰς ἠλεκτρισμὸν καὶ παρέχεται ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην εἰς τοὺς συνδρομητάς, ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι θὰ κοστίσῃ ὀλιγώτερον τοῦ ἀτμοῦ καὶ εἰς τὴν πόλιν Βούρφαλο ἔτι, ἀπέχουσαν 24 χιλιόμετρα τοῦ Νιαγάρρα, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἐκεῖ ἐργοστάσια θὰ καταναλίσκωσιν ὅλον τὸ ποσὸν τῆς δυνάμεως ταύτης. Ἡ ἐταιρία ἔχει ἐν τούτοις τὸ δικαίωμα νὰ παραλάβῃ ἐτέρας 200,000 ἵππων ἐκ τῆς ἀμερικανικῆς πλευρᾶς τοῦ καταρράκτου καὶ σχεδιάζει νὰ παραλάβῃ ἐτέρας 250,000 ἐκ τῆς Καναδικῆς πλευρᾶς, οὗς θὰ χορηγῆτ' ὅλους ὑπὸ μορφήν ἠλεκτρισμοῦ, τὸ πρῶτον, εἰς τὰ περὶχωρα. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ἐπιχείρησις τῆς ἀντλήσεως δυνάμεως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς κερδοσκοπίας, διότι ὑψώθη ἡ τιμὴ ὄλων τῶν πέριξ γαιῶν ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι θὰ ἰδρυθῶσι πέριξ ἐργοστάσια. Ἐν τούτοις δύναται νὰ ἀντληθῇ ἀκόμη πολλὴ δύναμις ἀπὸ τοῦ Νιαγάρρα ἀφοῦ τὸ σύνολον αὐτῆς ὑπολογίζεται εἰς 15 ἑκατομύρια ἵππων.

Τὰ ὑψίστα δένδρα τῆς γῆς.

Ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἔτι ἡ Sequoia gigantea τῆς Καλιφορνίας ἔθεωρεῖτο ὡς τὸ δένδρον τὸ φέρον τοὺς ὑψίστους κορμούς, νῦν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ Γομβόδενδρον τῆς Αὐστραλίας, Eucalyptus amygdalina κατέχει, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν διάμετρον τῶν κορμῶν, τὴν πρώτην θέσιν. Εἰς προφυλαγμένας καὶ ὑγρὰς πεδιάδας εὐρίσκει τις ὄχι σπανίως κορμούς τοῦ δένδρου τούτου ὕψους 122 μέτρων· ἵνα φαντασθῇ τις τί σημαίνει τοῦτο ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ὕψος τοῦτο πρέπει νὰ τεθῶσιν ἐπ' ἀλλήλους 67 ἄνθρωποι ἀσυνήθους ὕψους 180 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Εἰς ἐκ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων τούτων εἶχε διάμετρον 21 μέτρα, δηλ. θὰ ἐχρηάζοντο 12 ἄνθρωποι ὕψους 180 ἑκατοστῶν νὰ τεθῶσιν ἐπ' ἀλλήλους, διὰ ν' ἀποτελέσωσι στήλην ἴσην πρὸς τὸ πάχος τοῦ κορμοῦ· τὸ δένδρον τοῦτο εἶχεν ἔτι εἰς ὕψος 44 μέτρων διάμετρον 3 μέτρων. Ἀξία παρατηρήσεως εἶνε εἰς τὰ δένδρα ταῦτα καὶ ἡ ταχεῖα ἀνάπτυξις αὐτῶν. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀπέκτων εἰς 8 ἔτη ὕψος 15 μέτρων, ἄλλα εἰς 2 μόνον ἔτη ὕψος 6 μέτρων.

Μέγας ρωδδικὸς διδηροδρόμος.

Τὸ Λονδίνον πρόκειται κατὰ τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Transport» νὰ συνδεθῇ μετὰ τῆς 175 χιλιόμετρα ἀπεχούσης Βιρμιγγάμης διὰ ρωσικοῦ σιδηροδρόμου, ὅποιον εἴχονεν ἄλλοτε ἐν μικρογραφίᾳ ἐνταῦθα παρὰ τὸ Ζάππειον. Ὡς ἀφετηρία θὰ χρησιμεύσῃ πύργος ὕψους 300 μέτρων, αἱ δὲ γραμμαὶ θὰ ὑποβάσταζονται ὑπὸ μεταλλικῶν στύλων οἵτινες πάλιν θὰ ἰστανται ἐπὶ σειρᾶς πύργων· οἱ πύργοι ο἗τοι οἵτινες πρέπει νὰ εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν 90—100 μέτρων ἀπ' ἀλλήλων, θὰ γίνονται σὺν τῇ ἀποστάσει μικρότεροι, ὥστε ἡ ὅλη γραμμὴ νὰ ἀποτελῇ κεκλιμένην ἐπιφάνειαν. Κατὰ τοὺς γενόμενους ὑπολογισμοὺς πρέπει ἡ κλίσις εἰς ἕκαστον μέτρον νὰ περιλαμβάνῃ 4 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ὁμῶς πρέπει νὰ κτιθῇ ἕτερος πύργος ὕψους 300 μέτρων. Εἰς τὸ ὕψος τοῦ δευτέρου τούτου πύργου πρέπει νὰ ἔλκεται ἡ ἀρχαιοστοιχία δι' ὑδραυλικῆς μηχανῆς καὶ ἐκεῖθεν ἀφι-

νομένη νὰ φθάσῃ μέχρι Λονδίνου. Ἐτέρα παραλλήλως τρέχουσα γραμμὴ καὶ μετὰ κλίσεις καὶ τὰ ὑψώματα εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν, θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς Βιρμιγγάμην. Τὰ ἔξοδα τοῦ νέου τούτου σιδηροδρόμου θὰ εἶνε πολλὰ μεγάλα ἐννοεῖται, διότι πρέπει νὰ κατασκευασθῶσιν οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 2000 μεταλλικῶν πύργων διαφόρων μεγεθῶν. Τὰ σχέδια διὰ τὸν σιδηροδρόμον εἶνε ἤδη ἔτοιμα καθ' ἃ λέγεται. Εἶνε μόνον ζήτημα ἐὰν τοιοῦτου εἶδους σιδηροδρόμος θὰ εὕρῃ ἀρκετοὺς πελάτας.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Ἐὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ κ. Ἰάκωβος Πολυλάς ἀπεπεράτωσε τὴν μετάφρασιν τῆς Ἰλιάδος. Ἡ προσεχὴς δημοσίευσίς τοῦ ἐπιβλητικοῦ τούτου ἔργου, οὕτω συντελεσμένου, θὰ χαίρεισθῃ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῶν φιλολογικοῦ κόσμου ὡς γεγονός βαρυσήμαντον. Καὶ ὅσοι θὰ ἐντυφῶσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὀμητικοῦ ἀριστουργήματος ὑπὸ τῶν ὀραίων καὶ προσετὴν μορφήν, καὶ ὅσοι θὰ εὐρουν ἐν τῇ μετάφρασει γλωσσικὸν καὶ ρυθμικὸν πλοῦτον, ἄξιον μελέτης καὶ ἐκμεταλλεύσεως, θὰ συγχαρῶσι βεβαίως μετ' ἡμῶν διαπρεπῆ λόγιον, διὰ τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοσοῦτον ὀφελίμου ἔργου.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὴν προτομὴν τοῦ Κοραῆ, τὴν ἐπὶ τοῦ ἐν Παρισίοις μνημείου αὐτοῦ στηθεῖσαν ἐσχάτως. Εἶνε ἔργον τοῦ γλύπτου κ. Λαζάρου Σωχοῦ πιστότατον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐκμαγείου τοῦ ληφθέντος κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Κοραῆ. Ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους ἐγαράχθησαν αἱ λέξεις «ΚΟΡΑΗΣ 1748—1833» καὶ ὕψισθεν «Οἱ ἐν Πα-

ρισίοις ὁμογενεῖς καὶ ὁ σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν ἐφρόντισαν. Λ. Σωχοῦ καὶ Π. Κρίνος ἐποίησαν. 25 Μαρτίου 1895».

Εἰς κομψὸν τομίδιον, μετὰ τριῶν ὀραίων φωτολιθογραφικῶν εἰκόνων ἐκτὸς τοῦ κειμένου, ἐξεδόθη ὁ Δαίμων, τοῦ διασήμου ῥώσπου ποιητοῦ Λέρμοντωφ, κατὰ μετάφρασιν Π. Α. Ἀξιώτου. Ἐκ τοῦ προλόγου, τὸν ὅποιον προτάσει ὁ κ. Σπυρίδων Παγανέλης, ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα: «Εἰς ἐμὲ, ἀγνοοῦντα τὴν ρωσικὴν, δὲν ἀπόκειται νὰ ποφανθῶ γνώμην περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς μετάφρασεως. Ἄλλοι, βαθέως ἐγκρατεῖς τῆς ρωσικῆς βεβαιούσιν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασις τοῦ Δαίμονος εἶνε ἀρίστην ὑπόδειγμα ἀκριβείας, πιστεως εἰς τὴν ἔνοιαν, καὶ εὐσυνειδήτου μεταφράσεως ὑπὸ τὴν ἀδοῶν ἑλληνικὴν γλαίαν τοῦ σπαργάντος στίχου τοῦ πρωτοτύπου. Εἶδον ἰταλικὰς καὶ γαλλικὰς μεταφράσεις τοῦ Δαίμονος, ὁμολογῶ δὲ ὅτι εὐρίσκω τὴν ἑλληνικὴν πολλὰ ὑπερτέραν λόγῳ ρυθμοῦ καὶ γλωσσικοῦ κάλλους».

Τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου θὰ τελεσθῶσι μετ' ἐπισημότητος ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Ἐρνέστου Κοουρτίου. Τὰ μέλη τῶν ἐνταῦθα ξένων ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν θὰ παρασταθῶσι κατὰ τὴν τελετὴν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ἀφίχθησαν ἤδη καὶ περιμένονται πολλοὶ ξένοι καὶ ἰδίᾳ γερμανοὶ.

Ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα μαθητῶν καὶ θαυμαστῶν τοῦ Ἐρνέστου Κοουρτίου ἐξεδόθησαν τὰ ἐπόμενα ἔργα, ἀφιερούμενα πρὸς τὸν ἔνδοξον διδάσκαλον ἐπὶ τῇ ὀδοσκοπῇ αὐτοῦ ἐπετείου, τὴν ὅποιαν ἐύρτασε τὸν παρελθόντα Αὐγουστον: Κοσμογονικοὶ Μῦθοι, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου, Συμβολαὶ εἰς τὴν Τοπογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέου Σκια, Περὶ σικυῶν καὶ σικυάσεως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Π. Λάμπρου, Ἐκδόσεις Πλουταρχίου συγγραφῆς παρὰ Teubner ἐπὶ τοῦ κ. Γρ. Βερναρδάκη, Ἀρφορεὺς πῆλινος ἐκ Μήλου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Μυλωνᾶ καὶ Τοπογραφία τῶν ἀρχαίων Φερῶν ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Π. Λάμπρου (ὑπὸ τὰ Πιστήρια).

Ἐπὶ τῶν τίτλων «Χειμεριναὶ Νύκτες» ὁ κ. Ι. Π. Ἰωαννίδης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἤρξατο ἐκδίδων τὰ ἔργα του. Ἐξεδόθη ἤδη τὸ α' τεῦχος τοῦ πρώτου τόμου, περιλαμβάνον διάφορα ποιήματα.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενὴς κ. Γεώργιος Ἀδέρωφ προσέφερεν ὑπὲρ τῆς ἀναβιώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων 500,000 φράγκων. Ἡ σημαντικωτάτη αὐτῇ δωρεὰ ἐγένετο κατόπιν αὐτογράφου ἐπιστολῆς τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Διαδόχου, προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, κομισθείσης πρὸς τὸν κ. Ἀδέρωφ ὑπὸ τοῦ κ. Τιμολέοντος Φιλήμονος.

Τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐγένετο κατὰ τὸ σῆνθος, μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως, ἡ ἐκφορά τῶν ἐπιταφίων. Ὁ καιρὸς ἠνύθησε τὴν εορτήν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 1 Μαρτίου. — Ὁ κ. Μυλωνᾶς ὁμιλεῖ περὶ πηλίνου ἀμφορέως ἐκ Μήλου, ἀγορασθέντος πρὸ δύο ἐτῶν ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας καὶ ἀποκειμένου νῦν ἐν τῇ Α' αἰθούσῃ τῶν ἀγγείων τοῦ κεντρικοῦ μουσείου ὑπ' ἀρ. 354 (ἴδ. 4ον τεῦχος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημ. τοῦ 1894 ἀμφορεὺς πῆλινος ἐκ Μήλου). — Ὁ ἐταῖρος τῆς σχολῆς κ. Πάλλας ἀνακινῶναι τὰ ἐξαχόμενα τῶν ἐπὶ τόπου μελετῶν αὐτοῦ περὶ τῆς ζωφόρου τοῦ Ἐρεχθίδου, ἧς πολλὰ γλυπτὰ σώζονται ἔτι ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀκροπόλεως (ἐξεργασμένα ἐκ πεντηελείου μαρμαροῦ, ἦσαν γομφωμένα ἐπὶ τῶν κυανῶν πλακῶν ἐλευσινιακοῦ λίθου, αἵτινες ἐν μέρει κατὰ χώραν σώζονται, π. χ. κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς βορείας προστάσεως). Ἐκ τούτων ὁμῶς οὐδὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὰ ἐν τῇ γνωστῇ ἐπιγραφῇ CIA I 322 μνημονεύμενα. Ἐννενηκόντα καὶ ἐν τεμάρια διέκρινεν ἐκ τῶν ἐν τῷ μουσεῖῳ γλυπτῶν ἀνήκοντα εἰς τὴν ζωφόρον ταύτην (τὰ πλείεστα γυναικεῖα μορφαί), ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρει μᾶλλον μορφὰς ἐν κινήσει εὐρισκομένας, ἐξ ὧν σχεδὸν οὐδεμίᾳ σήμερον σώζεται, αἱ ὑπόρουσαι, ἤρεμον στάσιν δηλοῦσαι, πρέπει ν' ἀνήκον εἰς τὰ θεώμενα πρόσωπα. Εἰς δύο δὲ μεγέθη διαιροῦνται τὰ σωζόμενα, τὰ μὲν μι-

κρότερα ἔχοντα ὕψος 0,58 μ., τὰ δὲ μεγαλείτερα 0,65 μ. Ἐβδομήκοντα μορφαὶ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀνήκον εἰς τὰς πλάκας τῆς βορείας προστάσεως, τριάκοντα δὲ τῶν μορφῶν τούτων σώζονται. Αἱ ἐπὶ τῶν πλακῶν ὀπαὶ τῶν γόμφων, δι' ὧν συνεδέοντο τὰ γλυπτὰ πρὸς τὸν ἑλευσινιακὸν λίθον, εἶνε οὕτως διατεταγμέναι, ὥστε αἱ μὲν ὑψηλότερον κείμεναι ἀναλογῶσι πρὸς τὰς ἱσταμένας μορφάς, αἱ δὲ χαμηλότεραι πρὸς τὰς καθήμενας. Καὶ περὶ τῶν παραστάσεων ὁ λαλῶν κάμνει ὑποθέσεις τινάς, ὡς π. χ. περὶ τῶν ἐν τῇ προσθίᾳ πλευρᾷ τῆς β. προστάσεως, ἔνθα πιθανῶς παρίστατο ἡ γέννησις τοῦ Ἐριχθονίου. Αἱ ἐκατέρωθεν προστρέχουσαι κόραι ἐσπευδὸν ν' ἀναγγείλωσιν εἰς τοὺς θεοὺς τὸ γεγονός τοῦτο. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ἀνακοινῶν περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουον ἀνασκαφῶν ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγύς ζητούμενου Ἐλευσινίου, ὅπερ περιέβαλλε παραμειβούσα κατόπιν τὸ πελαργικὸν ἢ γνωστὴ πλέον ἀρχαία ὁδός, οὐδὲν ἔχνος εὐρέθη ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ὁ βράχος κεῖται εὐθὺς ὑπὸ τὸ σημερινόν ἔδαφος, ἑνωρὶς διὰ τοῦτο ἐξέλιπε πᾶν ἐρείπιον, ὅπερ οὐδεμία πρόσχωσις ἔσωζε.

Συνεδρίασις τῆς 15 Μαρτίου (τελευταία τῆς χειμερινῆς περιόδου 1894-5). — Ὁ κ. Βίλχελμ, ὑφηγητῆς τοῦ ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου, συμπληρῶναι δι' ἐπιγραφῶν τοῦ ἐν Ὁρωπῷ Ἀμφιαρείου τὸ ἐξῆς χωρίον τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας (54,7): εἰσὶ δὲ πεντητηρίδες δ', μία μὲν ἢ εἰς Δῆλον, δευτέρα δὲ Βραυρωνία, τρίτη [δὲ . . .] Α, τετάρτη δὲ Ἐλευσίνα. . . . νῦν δὲ πρόσκειται [. . . .] ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος (329/8 πρὸ Χρ.) Ὅμοια παραδίδει καὶ ὁ Πολυδεύκης 8,107 λέγων: ἱεροποιοὶ δέκα ὄντες οὗτοι ἔθουν θυσίας τὰς πεντητηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρωνίᾳ, τὴν Ἐλευσίνα, τὴν Ἡρακλείων, τὴν Ἡρακλείων, τὴν Ἐλευσίνα, τὴν Ἐλευσίνα. Ἡ κατὰ τὸν Πολυδεύκην συμπληρῶσις ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἡρακλεία ἔχει τὰς δυσκολίας τῆς, διότι περὶ πεντητηρίδος Ἡρακλείων οὐδὲν εἶνε γνωστὸν, διὸ ἐπροτάθη ἡ διόρθωσις τοῦ Πολυδεύκου: Ἡρακλεία ἀντὶ Ἡρακλεία. Ὁ δὲ Μπλάς ἔγραψε: νῦν δὲ πρόσκειται καὶ Ἡρακλεία ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος, ὅπερ ὅμως δὲν εἶνε ὀρθὸν διότι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔπρεπε ν' ἀναφέρηται μεταξὺ τῶν ἀρχαιότερων. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀποκαθίστανται καλῶς, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἀμφιαρείου τὰς ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τοῦ 1891 (σελ. 85 καὶ 89) δημοσιευθείσας. Ἐκ τοῦ θέρους τοῦ 331 ἔχομεν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐπιγραφῶν ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων (ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος), ἐν ᾧ λέγεται ὅτι ὁ Φανόδημος Θυμαϊτάδης νενομοθέτηκεν ὅπως ἂν ἢ τε πεντητηρίς, ἢ τῶν Ἀμφιαρείων δηλονότι, ὡς καλλίστη γίνηται καὶ αἱ ἄλλαι θυσίαι τοῖς θεοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαρείου. Ὁ σκοπὸς λοιπὸν ἦτο ἡ ἀνανέωσις τῆς πεντητηρίδος τῶν Ἀμφιαρείων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὁποίων περιτῆλθεν ὁ Ὁρωπὸς ἀπὸ τοῦ 338. Ὄντως δὲ τὸ 329 ἐωρτάσθησαν τὸ πρῶτον τὰ Ἀμφιαρεία, κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου, τὸ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ, τὸ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος. Ὁ ἐν ταύτῃ ἀναφερόμενος πρόεδρος τῆς ἐπιτροπείας μετ' ἄλλων ἐπιφανῶν Ἀθηναίων Φανόδημος Διύλλου Θυμαϊτάδης εἶνε ἀναμφιβόλως, λέγει ὁ ρήτωρ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Ἀθίδος (ἴδε FHG I 366) πολλοὶ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς Ἀθιδῶν ἦσαν ἱερατικῶν γένους, ὁ υἱὸς δὲ αὐτοῦ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ πάππου, ἀπέθανε τὸ 290. Ὁ Ἀριστοτέλης λοιπὸν ταύτην τὴν πεντητηρίδα, τὴν τῶν Ἀμφιαρείων, ἐννοεῖ καὶ εἰς τὸ ἠκρωτηριασμένον χωρίον πρέπει προδήλως νὰ γραφῇ: Ἀμφιαρεία. Τὸ δὲ τοῦ Πολυδεύκου Ἡρακλεία πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς Ἡρακλεία. Οὕτως ἔχομεν τὰς τέσσαρας ἀρχαίας ἐορτάς, πέμπτην δὲ τὴν μετὰ τὸ 338 προσθεθεῖσαν τὰ Ἀμφιαρεία. — Ὁ Ρώσος ἀρχαιολόγος κ. Φαρμακόφκη ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐν τῷ Κεντρικῷ μου-

σεῖο ἀποκειμένης κεφαλῆς ἐφήβου ὑπ' ἀρ. 195 (πρὸ βλ. Δελτίον ἀρχαιολ. τοῦ 1890 σελ. 76 ἀρ. 24), ἣτις μέχρι τοῦδε δὲν ἔδημοσιεύθη ὑπὸ τινος. Ὅτι τὸ ἔργον προέρχεται ἐξ Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου μαρτυρεῖ τὸ ἐγγύριον (πεντητησίον) μάγμαρον ἀθλητῆν ὅμως δὲν παρίσταται ὡς ἐνομίσθη (Γλυπτὰ τοῦ ἔθν. μουσείου 195 I), διότι αἱ κεφαλαὶ ἀθλητῶν τοῦ 5ου αἰῶνος, εἰς ὃν ἀποδεικνύει ὁ ρήτωρ ὅτι ἀνήκεν ἢ ἐν λόγῳ κεφαλῇ, παρίσταντο ἐν φυσικῷ μεγέθει, ἀλλὰ παιδα ἡλικίας 10-14 ἐτῶν. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἐννεακρουῶν, τῆς σημιουμένης εἰς τὰ τοπογραφικὰ σχέδια τοῦ 17ου αἰῶνος, πάντα ἀναγόμενα εἰς πρῶτον τύπον τι σχέδιον τῶν ἐν Ἀθήναις τὸ 1658 τὸ πρῶτον ἐγκατασταθέντων Καπουκίνων (ἀντίγραφον τοῦ σχεδίου τούτου ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ Guillet ἐν τῷ βιβλίῳ του Athènes ancienne et nouvelle κτλ. par de la Guilletière, Paris 1675). Εἰς τὰ σχέδια ταῦτα ἡ Ἐννεάκρουος τίθεται παρὰ τὴν Πνύκα καὶ τὸν Ἄρειον Πάγον, πρῶτος δὲ ὁ Σρον κατόπιν μετέθεσεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἰλισόν. Παρὰ τὴν Ἐννεάκρουον ἀναφέρεται καὶ ναὸς Διονύσου καὶ Ἀσκληπιείου, τὰ ὁποῖα καὶ ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν μαρτυροῦνται (Βαχχεῖον καὶ Ἀμύνειον). Καὶ τὸ Ὁδεῖον δὲ ὑπὸ τῶν τοπογραφικῶν τούτων πινάκων τίθεται ἐνταῦθα ὅπου ὁ Πausanias τὸ θέτει (πλησίον τῆς Ἐννεακρουῶν), τὸ μέγεθος δὲ αὐτοῦ ὅπερ ὁ Guillet παρέχει, 100 ποδῶν, συμφωνεῖ ἐντελῶς μετὰ τὰ μέτρα τῶν Ῥωμαϊκῶν ὁδείων τοιούτων εἶνε π. χ. καὶ τὸ ἐν Τρωάδι πέρυσιν ἀποκαλυφθέν.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1895
Πλανῆται.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἐξακολουθεῖ ζωηρῶς λάμπουσα, ὡς Ἐσπερος, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ δυτικῷ ὁρίζοντι, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου. Τὴν 9 Ἀπριλίου δύει 3ω 40' μετὰ τὸν Ἡλιον, τὴν δὲ 15 εὐρίσκειται ἐν συνόδῳ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος.
Ὁ Ἄρης, καθ' ἐσπέραν εἶναι ὁρατὸς ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου.
Ὁ Ζεὺς, ὁρατὸς καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῶν Διδύμων.
Ὁ Κρόνος ἀνατέλλει ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου. Τὴν 12 Ἀπριλίου εὐρισκόμενος εἰς ἀντίθεσιν μεσουρανεῖ τὸ μεσονύκτιον.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'

- (Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)
6. — Τί ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κολόμβου καὶ κατὰ πρότασιν τίνος;
 7. — Δύο νῆσοι γίνονται δύο ζῶα, ἂν τῆς πρώτης κοσποῦν τὰ δύο πρῶτα γράμματα καὶ ἂν τῆς δευτέρας ἀντικατασταθῇ τὸ δεύτερον.
 8. — Πόθεν ἢ ὀνομασία Βαλτικῆ θάλασσης;
 9. — Τίνος εἶνε τὸ ἀπόφθεγμα « Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα »;
 10. —
- Σ
Σ . Σ
Σ . . Σ
Σ . Σ
Σ
- [Ἔπεται συνέχεια]

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

κ. Κ. Μ. Κων] πολιν. Εἰμπορεῖτε νὰ θαυμάσετε τὴν ὑπομονήν μας: τάνεργώσαμεν καὶ τὰ τέσσαρα. Ἄλλ' εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν δὲν ἐννοεῖτε βέβαια νὰ ὑποβάλλωμεν καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας. Πολὺ ἔξυπνον τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ μόνον αὐτό. — κ. Ι. Μ. Καλάμας. Τὸ φύλλον στέλλεται. — κ. Γ. Τ. Ο. Ἐνταῦθα. Σύμφωνοι. Νὰ μᾶς τὸ ὑπεθυμίσετε ὅμως πάλιν τὴν 1ην Ἰουλίου. — Κ. Β. Ἐνταῦθα. Πάλιν ἦθελα καὶ ἦθελα. . . Ὅριστε λοιπὸν ἐν ἦθελα, νὰ σᾶς κάμωμεν νὰ ντροπιασθῆτε:

- Ἡθελα νᾶχα δύναμι
Νὰ πῶ γιὰ σέ τραγοῦδι,
Π' ὅμοιο νὰ μὴν ἀκούστηκε
Ποτέ μέσα στὴ γῆ.
Καὶ νὰ πῶ ὅσο ὀλόδροσο
Στὸ στῆθος σου λουλοῦδι,
Ποῦ νὰ εὐοδιάξῃ αἰώνια,
Χωρὶς νὰ μαραθῇ.
- Ἡθελα ἢ Ἀγάπη μου
Ψηλὰ νὰ μάσηκώσῃ
Σὲ γῶρες ἀστροφώτιστες,
Π' ἄλλη νὰ βρῶ ζωῆ.
Κ' ἀπὸ ψηλὰ τὸ βλέμμα μου
Κάτω στὴ γῆ νὰ σώσῃ,
Νὰ σάντικρῶσθῃ ὀλόφλογο,
Χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ.
- Ἡθελα νᾶχα δύναμι
Κόσμο γιὰ σέ νὰ πλάσω
Μὲ ποταμούς, μὲ θάλασσεσ,
Μὲ δένδρα, μὲ πουλιά.
Κ' ἀπ' οὐ σὲ ἰδῶ Βασίλισσα
Καὶ τέτοια σ' ὀνομάσω,
Νὰ πῶ ἐμπρὸς στὰ πόδια σου
Νὰ μὴ ξυπνήσω πειά!

(Μάργαρος)
Τέτοιο ἦθελα μπορεῖτε νὰ γράψετε σεῖς; — κ. Ι. Α. Ο. Ἐνταῦθα. Μερικὰ θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Σύμφωνοι. — κ. Σ. Μ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ἐν τῷ 13ω φυλλαδίῳ τῆς Εἰκονογραφημένης Ἐστίας δημοσιευθὲν ἀπόσπασμα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἰλιάδος ὑπὸ Ι. Πολυλά, διορθωτέα τὰ ἐξῆς παροράματα:
στ. 62 ἀντὶ πάλιν, γράφε βγαίνει.
» 63 » ὀπίσω, » πάλιν.

Τὸ καλλίτερον ποτόν, ἀνώτερον καὶ τῆς Βενεδικτίνης ἀκόμη, εἶνε ἡ
FEUILLANTINE
τὴν ὁποίαν εὐρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Γεωργίου Ι. Κογιάνου, ὁδὸς Λιόλου παρὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—806.